

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **JAMBOR – Uhelné sklady, s. r. o.**, se sídlem Fügnerova 694, Tábor, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2018, č. j. 4715/1.30/16-9, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 1. 2019, č. j. 59 A 3/2018 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni a osobě zúčastněné na řízení **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu ze dne 3. 5. 2018, č. j. 35349/5.30/16-6, byla zamítnuta žádost žalobkyně o nahlédnutí do spisu týkajícího se pracovního úrazu pojištěnce žalobkyně V. P., ke kterému došlo dne 5. 1. 2015 v areálu společnosti JAMBOR – Uhelné sklady, s. r. o. (osoby zúčastněné na řízení). V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Krajský soud v Českých Budějovicích napadeným rozsudkem obě uvedená rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud poukázal na to,

že v projednávané věci bylo dne 15. 4. 2016 vydáno správním orgánem prvního stupně v pořadí první usnesení (č. j. 9972/5.30/16-2), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o nahlédnutí do spisu specifikovaného shora. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 8. 2016, č. j. 4715/1.30/16-3, odvolání žalobkyně zamítl. Uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 30. 8. 2017, č. j. 51 A 42/2016 – 34, v němž dospěl k závěru, že správní orgány nesprávným způsobem přistoupily k hodnocení podmínek § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), neboť dvě kumulativně stanovené podmínky v podstatě smísily a první podmínku hodnotily v rámci podmínky druhé. Krajský soud k tomu konstatoval, že z obsahu správního spisu měl za prokázané, že právní zájem žalobkyně na nahlédnutí do spisu, tedy první zákonná podmínka, byl žalobkyní prokázán. Správní orgány však tuto podmínku žádným způsobem nehodnotily, pokud rovnou přešly k hodnocení druhé podmínky. Ani tato podmínka však nebyla správními orgány řádně vypořádána. Soud označil za neudržitelné důvody, pro které shledaly správní orgány tuto podmínku za nenaplněnou, resp. shledaly, že by nahlédnutím do spisu bylo porušeno právo některého z účastníků a současně byla porušena povinnost mlčenlivosti. Dotčení účastníků nelze spatřovat pouze v tom, že by nahlédnutím do spisu byla žalobkyně zvýhodněna.

[3] Na základě tohoto rozhodnutí bylo vydáno nové správní rozhodnutí ze dne 3. 5. 2018, č. j. 35349/5.30/16-6, kterým byla žádost žalobkyně o nahlédnutí do spisů opětovně zamítnuta a nahlédnutí do spisu bylo odepřeno. Odvolání bylo zamítnuto v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného. Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že správní rozhodnutí nemohou ani v novém znění obstát. Soud v předchozím zrušovacím rozhodnutí zavázal správní orgány k opětovnému přezkumu podmínek § 38 odst. 2 s. ř., ty se však závěry krajského soudu neřídily, pokud na základě konstatování krajského soudu stran první podmínky (prokázaného právního zájmu žalobkyně) tomuto závěru přisvědčily a uvedly, že je dán. V případě podmínky druhé však v podstatě pouze zopakovaly to, co již bylo uvedeno v předchozích rozhodnutích. Konstatoval, že v obecné rovině budou vždy zájmy žalobkyně a zájmy účastníka řízení protichůdné; tato skutečnost však automaticky neznamená, že by měl být účastník dotčen na svých právech. Krajský soud k projednávané otázce odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské Unie ze dne 6. 6. 2013, ve věci C-536/11 (*Donau Chemie AG*), podle kterého může nahlédnutí do spisu představovat jedinou možnost osob získat důkazy nezbytné pro účely odůvodnění jejich žaloby na náhradu škody. Argumentaci správních orgánů o protichůdných zájmech v řízení o náhradě škody proto považoval za absurdní. Správní orgány podle něj nejednaly ve smyslu zrušovacího rozhodnutí a nezjednaly žádnou nápravu. Připomněl, že správními orgány uváděná povinnost mlčenlivosti není absolutní a neomezená a k jejímu prolomení může dojít právě v případě splnění podmínek § 38 odst. 2 s. ř. Krajský soud závěrem podotkl, že pokud dospěje správní orgán k závěru, že některé informace ze spisu spadají do kategorie ochrany utajovaných informací, osobních údajů, obchodního tajemství a dalších údajů a informací chráněných zvláštními zákony, má možnost je na základě § 38 odst. 6 s. ř. z nahlížení do spisu vyloučit. Správní orgány dále žádným způsobem nepromítly do svých rozhodnutí jakoukoli úvahu, resp. nebylo ani ozřejmeno, jakým způsobem měl být proveden test proporcionality zmiňovaný správním orgánem prvního stupně. Uzavřel, že nepřipustnost nahlížení nelze odůvodnit toliko spekulacemi o možné existenci citlivých informací ve spisu, o jehož nahlížení se jedná.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel uvedl, že má především za to, že krajský soud v předcházejícím řízení posoudil předmětnou právní otázku nesprávně, přesto však z procesní opatrnosti namítl také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Stěžovatel namítl, že ačkoliv krajský soud odůvodnil, proč je pro žalobkyni potřebné do požadovaných spisů nahlédnout, nevěnoval se již dostatečně tomu, proč by této potřebě žalobkyně měla ustoupit stěžovatelova povinnost mlčenlivosti a veřejný zájem na ochraně informací a údajů osobního a potenciálně zneužitelného charakteru. Podle něj krajský soud neosvětлил, zda test proporcionality mezi potřebou žalobkyně nahlédnout do spisů a na druhé straně povinnosti mlčenlivosti správních orgánů vůbec prováděl, popř. z jakého důvodu dal v daném případě přednost prvému, když krajský soud v předchozím rozsudku toliko obecně odkázal na závěry doktrinálního proudu, podle kterého je § 38 odst. 2 s. ř. v poměru speciality k § 15 odst. 3 resp. § 38 odst. 6 s. ř.

[6] Stěžovatel namítl, že oba správní orgány se argumentačně vypořádaly s tím, proč by umožnění nahlédnutí do spisů mělo znamenat porušení práva některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob nebo veřejného zájmu. Oba orgány uvedly, že porušení shledávají v tom, že zájmy žalobkyně nejsou souladné se zájmy osoby zúčastněné na řízení a také se zájmy zaměstnance, u kterého došlo k úrazu. Správní orgány taktéž uvedly, že tyto osoby poskytly určité informace (dokonce např. vysoce osobního a soukromého charakteru), přičemž tímto plnily svou povinnost vůči orgánům inspekce práce. Podle stěžovatele však nemají automaticky paušálně povinnost strpět, aby tyto informace byly zpřístupněny žalobkyni (coby osobě soukromého práva) a pro účel jejího soukromoprávního sporu. Stěžovatel chápe, že pro žalobkyni může být potřebné nahlédnout do předmětných spisů, avšak nenachází potřebnou legalitu jejího požadavku; správní orgány mohou totiž konat pouze v zákonných mezích a nemohou proto žalobkyni nahlédnutí do spisu dovolit. Stěžovatel se proto nemohl ztotožnit s výtkou krajského soudu, že „neměl ozřejmit, jakým způsobem tzv. test proporcionality, v jehož rámci poměřoval právo žalobce nahlédnout do spisového materiálu a právo (nejen) účastníka řízení na uplatnění povinnosti mlčenlivosti, prováděl“.

[7] Stěžovatel dále uvedl, že krajskému soudu předložil správní spisy, což je jeho zákonnou povinností; krajský soud však tuto skutečnost žádným způsobem nerefletoval, když nijak neořeznil, zda je nebo není zaslaný spisový materiál takového charakteru, že mělo být žalobkyni umožněno do něj nahlédnout. Krajský soud v napadeném rozsudku pouze konstatoval, že správní orgány tuto otázku nevyhodnotily správně, avšak neuvedl, jak měla být tato otázka hodnocena. Stěžovatel znovu upozornil, že ze správních rozhodnutí bylo zřejmé, proč nemohou orgány inspekce poskytnout žalobkyni spisy, avšak krajský soud tyto důvody stručně odmítl s tím, že nejsou udržitelné. Podle stěžovatele ze znění § 38 odst. 2 s. ř. jasně plyne, že pokud je shledán rozpor mezi zájmy, nemůže být nahlédnutí umožněno.

[8] Krajský soud v napadeném rozsudku zavázal správní orgány k tomu, aby případné odepření nahlédnutí důkladně odůvodnily, a to ve vztahu ke každé konkrétní vyloučené listině. Správní orgány tak učinily, když porušení práv zkoumaly ve vztahu souboru dokumentů a shrnujícím způsobem uvedly, jaké informace se ve spise nacházejí. Stěžovatel spatřoval rozdíl mezi požadavkem na řádné odůvodnění odepření nahlížení do spisů (k čemuž je povinen) a konkrétním popisem (či přepisem) obsahu konkrétní listiny (k čemuž oprávněn není, neboť by tak podle něj ztratil institut odepření nahlížení smysl). Pokud tedy krajský soud vytknul stěžovateli nedostatečnou a neudržitelnou argumentaci, pak se právě tímto rozdílem nezabýval, pokud pouze konstatoval, že stěžovatel by měl být konkrétnější. Stěžovatel dále upozornil, že se zabýval také poučením krajského soudu o možnosti vyloučit část spisů z nahlížení; implicitně takto postupoval, když byl z rozebíraných důvodů nucen z nahlížení vyloučit celý spisový materiál.

[9] K odkazu na rozsudek Soudního dvora ve věci *Donau Chemie AG* stěžovatel uvedl, že závěry této judikatury respektuje, avšak nemá za to, že by uvedené rozhodnutí na věc zcela dopadalo. Uvedl, že citovaný rozsudek Soudního dvora se zabýval rakouskou vnitrostátní právní úpravou, která sama o sobě pašálně a kategoricky soudci zakazuje, aby v případě nesouhlasu účastníků řízení ve věci kartelových dohod žadateli nahlédnutí povolil. Právě z těchto důvodů Soudní dvůr zkonstatoval, že takové pravidlo může znemožňovat nebo přinejmenším nadměrně ztěžovat ochranu práva na náhradu škody. Soudní dvůr se tedy vyjadřoval k situaci, kdy jednak posuzovanou „procesní fází“ bylo (až) soudní řízení, tedy nikoli (již) správní řízení (na něž může v České republice soudní řízení správní „navazovat“), a dále k situaci, kdy neměly příslušné orgány možnost uvážení, nebyl jim tedy dán zákonodárcem prostor k tomu, aby provedly test proporcionality. Česká právní úprava dává správním orgánům prostor, aby o tom, zda umožní nahlédnutí do spisu, rozhodly na základě uvážení, přičemž musí vážit případ od případu všechny relevantní skutečnosti a na straně jedné zájmy odůvodňující sdělení informací a na straně druhé ochranu těchto informací. Podle stěžovatele citovaný rozsudek Soudního dvora naopak varuje před pašálním upřednostněním nahlédnutí do spisu.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasila s námitkou, že by krajský soud nevyhodnotil dostatečně otázku povinnosti mlčenlivosti. Krajský soud naopak v nynějším rozsudku i v rozsudku jemu předcházejícím dostatečně zdůvodnil, proč není možné souhlasit s názorem stěžovatele, že z důvodu mlčenlivosti není možné vyhovět žádosti žalobkyně, a správně poukázal na to, že tato povinnost není absolutní a neomezená. Žalobkyně uvedla, že stěžovatel se nezabýval dostatečně jejím postavením jako osoby na pomezí veřejného a soukromého práva. Žalobkyně plní veřejnoprávní roli, hospodaří se svěřenými prostředky a zákonem jsou jí určována práva a povinnosti. Žalobkyně má zákonem stanovené právo podle § 55 zákona o veřejném zdravotním pojištění a pokud by jej řádně nevykonávala, mohla by být nařčena ze špatného hospodaření se svěřenými prostředky. Stěžovatel však tyto skutečnosti nebral vůbec v potaz.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

pokračování

[11] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že soud vystihl podstatu věci a při posouzení věci vycházel z relevantních skutečností.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve považuje za vhodné v souvislosti s uplatněnými kasačními námitkami popsat stručně mechanismus posouzení žádosti osoby, která není účastníkem správního řízení, o nahlížení do spisu. Ustanovení § 38 odst. 2 s. ř. stanoví, že jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem. Na základě citovaného ustanovení je povinností správního orgánu nejprve posoudit, zda žadatel o nahlížení do spisu prokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod na nahlížení do správního spisu. Posouzení právního zájmu či jiného vážného důvodu je pro rozhodnutí o takové žádosti zcela zásadní, neboť na jeho základě může správní orgán dospět ke dvěma zcela rozdílným procesním postupům.

[15] Pokud žadatel o nahlížení do správního spisu dle § 38 odst. 2 s. ř. neprokáže právní zájem či jiný vážný důvod na nahlížení do spisu, správní orgán žádost o nahlížení do spisu bez dalšího zamítne a posouzení dalších okolností významných pro umožnění nahlížení do spisu se již nevěnuje. Prokáže-li naopak žadatel právní zájem nebo jiný vážný důvod pro nahlížení do spisu, správní orgán je dále povinen posoudit, zda nahlédnutím žadatele do spisu nebude porušeno právo některého z účastníků řízení, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem. Posouzení splnění těchto dalších podmínek dle § 38 odst. 2 s. ř. přichází tedy v úvahu výhradně v případě prvotního prokázání právního zájmu či jiného vážného důvodu žadatelem o nahlížení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 1 Afs 87/2013 - 73). V opačném případě se správní orgán těmito podmínkami nezabývá, neboť jakýkoliv závěr ohledně splnění těchto podmínek by nemohl nijak ovlivnit nemožnost povolení nahlédnutí do spisu z důvodu neprokázání právního zájmu nebo jiného vážného důvodu.

[16] V případě splnění všech výše uvedených podmínek správní orgán umožní žadateli do spisu nahlédnout. V takovém případě však musí dbát na to, aby z nahlížení do spisu byly dle § 38 odst. 6 správního řádu vyloučeny veškeré jeho části, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti; to neplatí o částech spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz, do takových částí spisu však může nahlížet pouze účastník řízení nebo jeho zástupce za předpokladu, že jsou předem seznámeni s následky porušení povinnosti mlčenlivosti o těchto skutečnostech a že o poučení je sepsán protokol, který podepíše.

[17] Stěžovatel krajskému soudu vytkl řadu pochybení, přičemž nejprve namítal, že krajský soud neosvětlil, zda test proporcionality mezi potřebou žalobkyně nahlédnout do spisů a na druhé straně povinnosti mlčenlivosti správních orgánů vůbec prováděl, popř. z jakého důvodu dal v daném případě přednost prvému; neosvětlil podle něj ani to, proč mělo být podle něj upřednostněno právo žalobkyně nahlížet do spisů před povinností mlčenlivosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že není zcela zjevné, kam těmito námitkami stěžovatel míří. Krajský soud totiž opětovně zrušil obě správní rozhodnutí právě z důvodu jejich nedostatečné argumentace týkající se posuzované otázky umožnění nahlédnutí do předmětných spisů.

[18] Krajský soud tedy zrušil napadené rozhodnutí i jemu předcházející správní rozhodnutí prvního stupně, neboť správní orgány se neřídily závěry uvedenými v předchozím rozsudku; pouze na základě konstatování krajského soudu ke splnění první podmínky (prokázaného právního zájmu) tomuto závěru přisvědčily a uvedly, že je dán. V případě druhé zákonné podmínky však v podstatě zopakovaly to, co uvedly již v předchozích rozhodnutích. Krajský soud proto znovu zopakoval, že nemůže souhlasit se závěrem, podle kterého by nahlížením do spisu žalobkyní bylo porušeno právo účastníka. Tato skutečnost totiž sama o sobě neznamená, že tento účastník bude automaticky dotčen na svých právech. Krajský soud k tomu poukázal na rozsudek Soudního dvora *Donau Chemie AG*, podle kterého může nahlédnutí do spisu představovat jedinou možnost těchto osob získat důkazy nezbytné pro účely odůvodnění jejich žaloby. Soud pak upozornil na to, že ani obecně uváděná povinnost mlčenlivosti nemůže sama o sobě obstát, neboť k jejímu prolomení může dojít právě v případě splnění podmínek daných § 38 odst. 2 s. ř. Uzavřel, že správní orgán má možnost vyloučit ze spisu některé dokumenty, jestliže by tyto spadaly do kategorie ochrany utajovaných informací, osobních údajů, obchodního tajemství a dalších údajů a informací chráněných zvláštními zákony (§ 38 odst. 6 s. ř.).

[19] Nejvyšší správní soud k námitkám stěžovatele poukazuje na to, že takto stěžovatelem předešlená argumentace svědčí spíše o nepochopení závěrů plynoucích z napadeného rozsudku krajského soudu, neboť na závěry učiněné krajským soudem ve vztahu k nedostatečnému posouzení nastolené otázky nereaguje, ale naopak vytýká nedostatečné posouzení otázky krajským soudem. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu upozorňuje, že není úlohou krajského soudu nahrazovat činnost správních orgánů, tedy v projednávané věci rozhodnout o tom, zda mělo či nemělo být žalobkyni umožněno nahlédnout do spisu, a to i přes to (jak stěžovatel uvedl), že ho měl krajský soud k dispozici. Jak je již shora uvedeno, krajský soud považoval závěry učiněné správními orgány za neudržitelné, a to ze stejných důvodů, které uvedl již v předchozím rozsudku. Správní orgány totiž vytýkané vady ani v dalším řízení neodstranily.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud proto nemůže souhlasit s námitkou stěžovatele, že správní orgány dostatečně argumentačně vypořádaly, proč by nahlédnutí do spisu mělo znamenat porušení práva některého z účastníků a souhlasí naopak s krajským soudem, že závěry správních orgánů neobstojí. Jak dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, není vyloučeno, že uplatněním institutu nahlížení podle § 38 odst. 2 s. ř. by mohl být účastník poškozen. Na to ostatně pamatuje samotné citované ustanovení. Stěžovatel však musí být u každého dokumentu nebo souboru dokumentů schopen vysvětlit, v čem konkrétně vidí porušení práv účastníka řízení. Nepřípustnost nahlížení nelze odůvodnit toliko obecným tvrzením o citlivosti informací. Uznání porušení práv účastníka odůvodněné pouze obecnými tvrzeními může vést k účelovému obcházení práva třetích osob na uplatnění náhrady škody v civilním řízení (srov. k tomu již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 1 Afs 87/2013 – 73, nebo ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 43/2015 – 67). Žalovaný však obdobně jako v předchozím rozhodnutí vystavěl svou argumentaci na tom, že zájmy jednotlivých účastníků jsou v rozporu, který znemožnil vyhovět žádosti žalobkyně. Obecně konstatoval, že účastníci řízení kontrolním a správním orgánům poskytují své interní informace a údaje, které jsou často zásadního a potenciálně zneužitelného charakteru. Obdobně tomu bylo podle žalovaného také v nyní projednávané věci, neboť zaměstnanci (nebo úrazem postižení) sdělují kontrolním či správním orgánům informace i údaje osobního a potenciálně zneužitelného charakteru, tedy informace a údaje, které by nebýt povinnosti součinnosti (resp. povinnosti vypovídat) za jiných okolností neposkytly. Tyto informace tedy mají být chráněny, což by v nyní posuzované věci nebylo splněno za předpokladu nahlédnutí do spisu. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že takto obecně pojatá argumentace nemůže v intencích shora uvedeného obstát.

[21] Krajský soud nevyhodnotil věc tak, že by mělo být automaticky povoleno nahlížení žalobkyně do příslušných spisů, jak mylně uvedl stěžovatel v kasační stížnosti. Krajský soud toliko zdůraznil nutnost posoudit všechna relevantní fakta dané věci a důkladně se zabývat obsahem informací v příslušném spisu, do něhož chtěla žalobkyně nahlédnout, a to zcela správně v návaznosti na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a také na přiměřeně použitelné závěry plynoucí z rozsudku Soudního dvora ve věci *Donau Chemie AG*. Není tedy pravda, že by z napadeného rozsudku plynulo, že správní orgány by měly povinnost zpřístupnit žalobkyni příslušný spis pro její zájem na soukromoprávním sporu a že by v tomto ohledu krajský soud pochybil, pokud nedostatečně posoudil možné dopady zpřístupnění informací v příslušných spisech na práva zúčastněných osob.

[22] Stěžejní pro věc je posouzení toho, co je obsahem spisu, zda mohou být některé dokumenty žalobkyni zpřístupněny, a pakliže tomu tak není, je nutné osvětlit, proč právě daný dokument (resp. soubor dokumentů) zpřístupněn být nemůže, jak správně uvedl krajský soud. Jak je uvedeno již shora, nelze paušálně odmítnout nahlížení do celého spisu jen proto „že brozí dotčení práv“. Takto hypotetické závěry, které učinily správní orgány, přijmout nelze. Nepostačí ani, pokud se správní orgány vypořádaly s obsahem listin toliko „implicitně“, jak uvedl stěžovatel v kasační stížnosti, pročez vyloučily spis jako celek. Už jen sama skutečnost, že stěžovatel žalobkyni na základě výzvy k poskytnutí informací poskytl některé údaje z daného spisu, svědčí o tom, že celý spis nebylo nutné z nahlížení

vyloučit (str. 4 kasační stížnosti). Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s tím, že správní orgán prvního stupně sice převzal závěr krajského soudu o tom, že je dán právní zájem žalobkyně (krajský soud upozornil v prvním zrušujícím rozsudku na to, že se správní orgán tímto aspektem vůbec nezabýval, protože dle něj žalobkyně žádný takový zájem netvrdila, což ale krajský soud s poukazem na důvody uváděné žalobkyní striktně odmítl), druhou otázku v intencích shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu (resp. také rozsudku Soudního dvora) však správní orgány neposoudily v dostatečném rozsahu a neřídily se tak závazným právním názorem krajského soudu učiněným již v prvním zrušujícím rozsudku.

[23] Také argumentace stěžovatele, podle které na věc nedopadá krajským soudem citovaná judikatura Soudního dvora, je nepřipadná. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že správnímu orgánu je zákonem předvídaná možnost posoudit, zda je možné nahlédnutí do spisu povolit či nikoli, právě to však správní orgány neučinily řádným způsobem, což jim (jak je již shora uvedeno) krajský soud opětovně vytkl. Přiměřené užití závěrů plynoucích z citovaného rozsudku Soudního dvora považuje zdejší soud za správné; k jeho aplikaci ostatně přistoupil Nejvyšší správní soud již dříve ve shora citovaných rozsudcích, a to právě ve vztahu k § 38 odst. 2 s. ř.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[26] Žalobkyně, která měla v řízení úspěch, byla zastoupena svým zaměstnancem a v řízení požadovala paušální náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč za vyjádření ke kasační stížnosti. Podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 - 79, nemůže Nejvyšší správní soud přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli (resp. žalobci) náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle advokátního tarifu, ale musí i nadále vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel (resp. žalobce) soudu prokáže. Vyjádření ke kasační stížnosti bylo soudu zasláno prostřednictvím datové schránky a žádné další náklady spojené s tímto vyjádřením nebyly ze spisu patrné; soud proto náhradu nákladů žalobkyni nepřiznal. Osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal podle § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí neukládal žádné povinnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2020

JUDr. Radan Malík

pokračování

předseda senátu